

Varga Melinda

A tizenkét kagyló

bak

*Pán, az erdők és a pásztorok istene védelmez engem,
Echó és Szeléné majd meghaltak értem,
de nem tudtam eléggé becsülni,
haragomban Echót ezer darabra téptem,
bánatát sziklák visszhangozzák ma is.
törtetőnek mondanak, önzőnek, számítónak,
nem tudok szabadon, lengén ölelni,
a becsvágy, és hogy mit szól a falu szája,
gúzsba köti akaratom,
szeretnék szeretni, olvadni vajként karodban.
emlékek kavarnak, ha hozzám ér a kezed,
ha hasamat simítod, elsötétül minden.
egy nyári este, amikor ruhában
végigszaladtam a falun,
a bácsi, egy szörnyű bácsi meggyel kínált.
másra nem emlékszem, csak hogy hirtelen sötét lett.
fáztam, és csobogott a kádban a víz.
másnap a tó partján találtak rám a rendőrök,
és otthon megverték. sajjog most is nagyon.
á, de hagyjuk is ezt, az érzelmek, álmok
kislányoknak valók,
az érett nő férjet keres, okos, erős férfit,
oldalán lehessen ragyogni.
szerelmi kalandnál fontosabb,
milyen ruhát vesz fel másnap az ember,
a szexnél pedig, hogy tisztára mossa
a gép az inget, az estétet, a nyarat.*